

тизмъ. Вашингтонъ състави кабинетътъ си отъ хора съ най-противуположни мнѣнія, отъ главатаритѣ на партитѣ, за да отстрани по този начинъ възможността за вълненіето на народътъ, и колкото се може да примири разнитѣ мнѣнія и да парализира вредното вліяніе на главатаритѣ. Вашингтонъ повикалъ въ кабинетътъ си Джеферсона, главата на демократитѣ, който намиралъ, че конституціята свързвала независимостта на отдѣлнитѣ щати, и Хамилтона, който поддържалъ идеята за централизаціята, и който намиралъ, че на централната власт конституціята не е дала достатъчна сила. Другитѣ членове на кабинетътъ бѣхъ Нокс и Джей.

Най-мжчното положеніе въ кабинетътъ се паднало на Хамилтона; поръчало му се финансовото управление. Въ страната нѣмало нито пари, нито кредитъ; никой не зналъ нито цифрата на доходитѣ, нито цифрата на разносекитѣ, съ една дума пълненъ финансовъ хаосъ, който трѣбало да се унищожи и съ това да се спаси съюзътъ.

Трѣбало най-напрѣдъ да се поддържи націоналниятъ кредитъ. Разумѣва се, правителството не бѣше въ състояние да заплати дълговетѣ си, защото и въ неговитѣ сандъци нѣмало нито една пара; но понеже честността е основа на довѣріето, то за възстановяваніето на народното довѣріе трѣбаше да се признажтъ дълговетѣ, направени по войната за независимостта. Това именно и прѣдложилъ Хамилтонъ за спасеніето на страната отъ банкрутство. Колкото проста и да бѣше мисльта на Хамилтона, но тя срѣшнала силна опозиція и поискало се всичкото вліяніе на Вашингтона за да убѣди такива опърничави членове на кабинетътъ, каквото Джеферсона. По нататъкъ, Хамилтонъ не искалъ да има частни дългове на щатитѣ. Понеже всичкитѣ дългове бѣхъ направени за възстановленіето, на независимостта, то той прѣдложилъ да ги направжтъ дългъ федераленъ. За демократитѣ, които имали за главатаръ Джеферсона тѣзи мѣрка се показала като посяганіе противъ независимостта на отдѣлнитѣ щати. Най-подиръ Хамилтонъ прѣдложилъ да подновжтъ вървеніето на металческитѣ пари, защото асигнацитѣ, които съвършенно паднали въ цѣната си, заплаш-